

Foto's: RIBO

Monumenten vraagt aan bekende en onbekende personen uit de erfgoedwereld welke plekken beroert en waarom. Deze maand de plek van Sascha Baggerman Projectleider Nationaal Centrum Erfgoedopleidingen (NCE).

Sascha Baggerman

In 2007 werd ik gedeputeerde Cultuur en Cultuurhistorie in de provincie Noord-Holland. Een provincie rijk aan cultuur, met geweldige historische steden en het grootste aantal monumenten in het land. Vanaf het moment dat ik gedeputeerde werd, ben ik ook gegrepen door het erfgoedvirus. Niet in de laatste plaats door de grote betrokkenheid en onmetelijke kennis van mijn cultuurambtenaren.

Rijdend door de provincie hebben zij mij 'opgevoed' in de erfgoedgeschiedenis van de provincie en daarbuiten. Het is dus niet zo gek dat ik na mijn vertrek als gedeputeerde als zelfstandig adviseur binnen de erfgoedsector aan het werk ben gegaan. Als directeur van de Restauratie Opleidingsprojecten Nederland (ROP NL) en nu als projectleider voor het Nationaal Centrum Erfgoedopleidingen (NCE).

Deze rubriek gaat over 'mijn' plek en het thema innovatie. Over beide zijn hele verhalen te schrijven, mijn vroegere werkplek, het provinciehuis in Haarlem, mijn huidige werkplek, een rijksmonument dat ingericht is als flexkantoor, de vele kleine en grote monumenten die ik heb mogen bezoeken. Maar als ik nadenk over de plek waar erfgoed, innovatie, maar vooral ook passie voor mij samen komen, is dat het Praktijkcentrum Restauratie en Ambacht in Hengelo, waar de afgelopen twee jaar de beroepenwedstrijd (Skills Heroes) restauratietimmeren is gehouden. Wat de plek bijzonder maakt, is dat het jongens en meiden opleidt in een inspirerende omgeving. Waarbij niet alleen wordt gekeken naar historische materialen, maar ook naar innovatie. Waar leerlingen niet alleen de oude technieken moeten leren, maar ook met machines leren werken. Ik ben ervan overtuigd dat we innovatie nodig hebben om ons erfgoed te behouden, maar vooral ook om het toegankelijker te maken. Ik denk dat we monumenten en historische gebouwen goedkoper kunnen restaureren door nieuwe technieken, zoals 3D-printen,

toe te passen. Vakmanschap blijft van essentieel belang, maar innovatie maakt de sector in mijn ogen toegankelijker en wellicht aantrekkelijker voor meer jongeren. En die hebben we hard nodig om ook in de toekomst ons erfgoed te behouden.

Maar terug naar mijn plek, het Praktijkcentrum. Eén keer per jaar komen op deze plek leerlingen uit het hele land samen om aan bijzondere opdrachten te werken. Een vakkundige jury beoordeelt hun werk en bepaalt wie zich dat jaar de beste restauratietimmerleerling van Nederland mag noemen. Als ik daar rondloop, zie ik jongens die passie hebben voor het vak, die gouden handjes hebben en die ervoor zorgen dat we ook in de toekomst onze geschiedenis kunnen behouden. Jongens, het zijn nog altijd voornamelijk jongens, die al vanaf hun jonge jaren wisten dat ze timmerman wilden worden. Jongens die met glinsterende ogen en gespannen gezichten rondlopen om alle kennis die ze opgedaan hebben als leerling op school en bij hun restauratieaannemer in de praktijk te brengen. Jongens die als geen ander oude technieken en vernieuwing weten te combineren. Jongens die trots zijn op hun vak. Als ik daar rondloop, ben ik ook trots. Trots om te zien dat we zo veel talent hebben dat we zo hard nodig hebben. En dan weet ik ook waar ik het voor doe, mijn passie en betrokkenheid om de erfgoedopleidingen te behouden en meer jongens en meiden te werven voor dit mooie vak. Zij zijn namelijk de toekomst van onze geschiedenis.

